

Moj prijatelj Piki Jakob

Pridobljeno iz Wikivira, dne 04. november 2020

Knjižnica Čebelica, Mladinska knjiga, Ljubljana 1979

Dovoljenje: To delo je objavljeno s pisnim [dovoljenjem](#) avtorja, pod pogoji licence [Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0](#).

Izvozi v formatu:

[epub](#)

[mobi](#)

[pdf](#)

[rtf](#)

[txt](#)

Kdo je Piki

Piki ne stanuje v gozdu, ne v živalskem vrtu, ne v cirkusu, ne v trgovini. Piki stanuje v bloku, v četrtem nadstropju, na polici za igrače.

Pikiju je ime Piki, čeprav ni pikast. Tako mu je pač ime. Ni namreč vsakdo belec, ki se Belec piše, in tudi vode ne pije vsakdo, ki se piše Vodopivec. Tako je tudi Pikiju ime Piki.

Piki hodi v medvedjo šolo in ima učitelja, ki ni medved, ampak fantek. Jaz sem učiteljev oče in zato dobro poznam Pikija in učitelja. Včasih se skupaj igramo človek ne jezi se. S Pikijem se dobro razumeva, z učiteljem pa imam včasih težave. Piki zmeraj pametno molči, učitelj pa mi včasih ugovarja. Nič ne pomaga, če mu rečem, da sem jaz ravnatelj.

Pikiju ni nikoli dolgčas. Vsako jutro se z medvedjo kočijo, v kateri je nekoč učiteljeva starjša sestra prevažala punčke, odpelje v medvedjo šolo. Z njim se peljejo tudi drugi medvedi in vseh skupaj je za cel medvedji avtobus. Dvema ali trem je ime Marko. Eden je Filip in majhni medvedki je ime Timika. Potem so tukaj še Josip Jupiter, Benjamin in Floki, ki sicer ni medved, ampak pes, vendar hodi v medvedjo šolo, ker posebne pasje šole še nimamo.

Z učiteljem spiva v isti sobi in zato je Piki včasih tudi leteči medved. Ko se učitelj zjutraj zbudi, pogleda, ali jaz še spim, in mi vrže medveda na glavo. Piki prileti elegantno kot helikopter in me poščegeta po nosu. Tako se zbudim in zaradi tega mu včasih rečem: medved-budilka.

Zvečer gre Piki spat z učiteljem. Pripovedujeta si pravljice v medvedjem jeziku, ki ga jaz ne razumem. Kadar me ima učitelj posebno rad, položi Pikija k mojemu zglavju in, ko grem ponoči v posteljo, me Piki poboža, tako kot tudi jaz pobožam njega in učitelja. Ker ne znam medvedjega jezika, si ne pripovedujeva pravljic in hitro zaspiva. Vendar je Piki zelo izobražen. V sanjah se včasih pogovarjava po francosko. Pravi, da je bil nekoč v Parizu in da tam medvede kličejo Žužu. Prav rad mu verjamem, vendar se strinjava, da je Piki lepše ime.

Mogoče me bo Piki naučil medvedjega jezika. O tem se še nisva pogovarjala, ker sva oba zelo zaposlena. Piki se mora učiti za šolo, jaz pa moram pisati knjige.

Francoska solata

Imeli smo goste in učiteljeva mama je pripravljala razne imenitne jedi. Takih jedi ne jemo vsak dan in zato je učitelj do njih nezaupljiv. Kot pravi kuhelmuc se je sukal po kuhinji in opazoval mamo, ki je rezala kumarice, krompir, korenček, zeleno in kolerabo. Vse te stvari jemo po navadi vsako posebej in nekatere od njih je tudi učitelj. A mama jih je pomešala ter jim dodala še gorčico in majonezo, tako da je nastala čudna godlja, ki ji pravimo francoska solata.

Učitelj je strmel v čudo in mama je rekla: »Boš malo pokusil?«

Učitelj je odločno odkimal: »Ne, hvala, ne bom.«

»Samo malo poskusi,« je rekla mama, »samo eno žličko.«

Učitelj je odgovoril: »Take čudne jedi mi niso všeč. Ne maram jih.«

Mama je vztrajala: »Moraš se navaditi tudi na nove jedi.«

Učitelj je bil drugačnega mnenja in je ponovil: »Ne bom.«

Mama ni popustila: »Samo eno žličko. Saj ni strup.«

Učitelj pa je rekel: »Je. Če to pojem, bom umrl.«

Mama je postala skoraj huda: »Kaj misliš, da bodo tudi naši gostje umrli? Ali misliš, da jih hočem zastrepiti?«

Učitelj je skomignil z rameni: »Ne vem. Mogoče pa.«

»Le čakaj,« je rekla mama, »poklicala bom Pikija, pa boš videl, kako bo z veseljem poskusil.«

Učitelj je molčal. Mam je vzela Pikija s police in ga vprašala: »Piki, ali hočeš malo francoske solate?«

Piki je pokimal.

»No, ali vidiš?« je rekla mama učitelju, ta pa je kar molčal.

Mama je zajela žličko francoske solate in jo podržala pred Pikijevim gobčkom. Medvedek se ni ganil.

»Vidiš, tudi Piki je ne mara,« je zmagoslavno rekel učitelj.

Tedaj pa se je zgodil čudež. Plišasti medvedek je odprl gobček in z žličke polizal francosko solato.

»Boš še, Piki?« je vprašala mama in Piki je pokimal.

Tako je pojedel še drugo, tretjo in četrto žlico, potem pa se je lepo obliznil in se priklonil, kar je pomenilo: hvala.

»Si videl?« je rekla mama učitelju.

»Pha,« je rekel učitelj, »jasno, Piki je Francoz, Parižan. Tam vsi Žužuji jejo francosko solato, saj mi je pravil. Jaz pa nisem Žužu, ampak medvedji učitelj. Si že slišala, da bi kdaj kak medvedji učitelj jedel francosko solato?«

Mama tega še ni slišala in tako je ostal učitelj pri svojem. Piki pa je zadovoljno sedel na polici in vse je kazalo, da zaradi francoske solate ne bo umrl.

Ali mačke tudi žvižgajo

V medvedji šoli so se učili o živalih. Ura je bila zelo zanimiva. Učitelj je kazal slike in oponašal živalske glasove. Ko je posnemal leva, je Timika zlezla pod klop. Potem so ponavljali. Učitelj je kazal slike, medvedi pa so odgovarjali.

»Kdo je to?« je vprašal učitelj.

»To je pes,« je odgovoril Filip.

»Kako govori pes?«

»Pes laja.«

»Dobro. Kako pa se pogovarjajo ptički?«

»Ptički gostolijo, žvrgolijo in žvižgajo,« je odgovorila Timika.

»Odlično,« je rekel učitelj. »Piki Jakob, kaj veš o mačkah?«

»Mačke mijavkajo in žvižgajo,« je rekel Piki.

»Kaj praviš?« je rekel učitelj in strogo pogledal Pikija.

»Mačke mijavkajo in žvižgajo,« je ponovil Piki.

»Eno je šala, drugo pa šola,« je strogo rekel učitelj. »Tukaj smo v šoli. Mačke mijavkajo in nič drugega.«

»Naš maček tudi žvižga,« je ugovarjal Piki. »Slišal sem ga včeraj popoldne, ko je žvižgal na balkonu.«

»Kaj ne poveš,« se je posmehnil učitelj.

»Ja, ravno sem pisal nalogo,« je rekel Piki, »ko sem zaslišal žvižganje. Mislil sem, da je kanarček. Ozrl sem se skozi okno, pa sem zagledal mačka.«

»To se ti je sanjalo,« je rekel učitelj. »Našega mačka poznam. Marsikaj zna, žvižga pa zagotovo ne.«

Piki je skomignil z rameni: »Jaz nisem kriv, če je včeraj žvižgal.«

»Sedi,« je strogo rekel učitelj. »Dovolj je šale. Če jaz rečem, da mačke ne žvižgajo, potem ne žvižgajo, razumeš?«

»Razumem, da ne žvižgajo,« je rekel Piki in sedel.

»Nadaljujmo,« je rekel učitelj. »Marko, povej ...«

Tedaj je pozvonilo. Učitelj je prenehal sredi stavka. Potrkal je s svinčnikom po mizi in rekel: »Tako se vrnem. Med tem ponavljajte.«

Medvedje so se zagledali v zvezke, učitelj pa je odšel v vežo. Previdno, komaj za dlan široko je odprl vrata in pokukal ven.

Zunaj je stal moški iz sosednega stopnišča. »Je očka doma?« je vprašal.

Učitelj je odkimal.

»Pa mama?«

»Tudi ne,« je rekel učitelj.

»Hja,« je rekel moški in strogo premeril učitelja. »Mačka pa imate, kaj?«

»Ja, imamo,« je rekel učitelj.

»Pa veš kaj ta maček dela?« je jezno vprašal moški

»Ne,« je plaho odkimal učitelj.

»Potem ti bom jaz povedal,« je rekel moški. »Ptičke ubija. Včeraj je požrl našega kanarčka. Povej očku in mami, da je bilo to prvič in zadnjič. Če se še enkrat prikaže, ga bom predelal v klobase. Razumeš?«

Učitelj je pokimal in zaprl vrata. Vrnil se je v razred in rekel: »Za danes smo končali. Lahko greste. Piki, ti pa malo počakaj.«

Ko so medvedje odšli, je učitelj obstal pred Pikijem. »Kot sem rekel,« je začel, »mačke mijavkajo. Vendar pa se zgodi, da ta ali ona včasih tudi zažvižga, Ampak naj to ostane med nama.«

Piki je pokimal in s tem je bila zadeva v medvedji šoli opravljena. Jaz pa sem se moral sosedu opravičiti in mu kupiti novega kanarčka. Zdaj premišlujem, ali ne bi še našemu mačku kupil nagobčnika.

Piki igra šah

Učitelj je rekel Pikiju: »Se greva šah?«

Piki je kot ubogljiv medved pokimal.

Postavila sta figure in učitelj je rekel: »Če se boš naučil dobro igrati, boš postal še medvedji šahovski vele mojster.«

Piki je spet pokimal. Učitelj je imel bele figure in je potegnil kmeta pred kraljem za dve polji naprej. Piki je z druge strani napravil enako potezo. Potem je učitelj povlekel lovca in tudi Piki je povlekel lovca. Učitelj je skočil s konjem in tudi Piki je skočil s konjem.

»Nikar me ne posnemaj,« je rekel učitelj, »če ne, boš kmalu izgubil.«

Igrala sta naprej in oba naredila malo rošado. Potem je učitelj vzel Pikiju kmeta. Piki se je globoko zamislil. Učitelj je postal živčen: »Kaj pa toliko premišljuješ, požri kmeta, pa konec.«

Piki se je malo obotavljal, potem pa vprašal: »Misliš resno?«

»Seveda,« je rekel učitelj. »No, daj že.«

Piki je s tresočo se taco vzel belega kmeta in postavil črnega na njegovo polje. Učitelj se je zagledal v šahovnico, Piki pa je pogledal kmeta, ki ga je držal v taci, potem pa skomignil z rameni in ga po tihem požrl.

Učitelj ni nič opazil in tako sta igrala naprej. Začela sta ne veliko zamenjevati figure in Piki je vsako, ki jo je pobral z deske, najprej malo pogledal z leve in desne, potem pa jo je požrl. Polagoma sta se bližala koncu igre. Kljub temu, da je Piki na veliko jedel učiteljeve figure, je bil učitelj spretnejši in tako je Pikiju kmalu ostal samo še kralj s trdnjavama, učitelj pa je imel ob kralju in trdnjavah še kraljico.

»Zdaj te bom pa matiral,« je rekel učitelj in napovedal šah.

Pikijev črni kralj je begal sem in tja po deski in zašel na nevarni rob. Za silo ga je še branila ena izmed trdnjav, in ko je Piki prišel na potezo, se je spet globoko zamislil.

»Kaj pa spet mečkaš,« je rekel učitelj. »Saj ti tako nič ne pomaga, matiral te bom in to takoj.«

Tedaj se je Piki odločil. S trdnjavo je napadel belega kralja, in medtem ko se je učitelj umikal, je smuknil z deske svojega kralja in ga v trenutku požrl. Pri tem je kazal čisto nedolžen obraz.

Učitelj se je pripodil s kraljico, podrl Pikijevo trdnjavo in rekel: »Mat.«

»Ni mat,« je rekel Piki.

»Kako da ne?« je rekel učitelj. Potem je opazil, da črnega kralja ni na šahovnici. »Kje pa imaš kralja? Saj je ravnokar stal tukaj. Skril si ga. Sram te bodi. Tak šahist! Takoj ga daj sem.«

»Ne morem,« je rekel Piki.

»Kako ne moreš?« je vprašal učitelj

»Požrl sem ga,« je priznal Piki.

»Žreš lahko samo nasprotnikove figure, ne svojih,« je rekel učitelj. »Kljub vsemu si torej mat. Greva še eno partijo. Zdaj imaš ti bele.«

»Nimam jih,« je rekel Piki.

»Kako jih nimaš?«

»Požrl sem jih.«

Šele zdaj je učitelj razumel za kaj gre. Belih figur, ki jih je Piki pobral, ni bilo nikjer. »Zakaj si jih pa požrl?« je vprašal učitelj.

»Saj si mi vendar sam rekel, naj požrem kmeta, potem pa sem požrl še druge,« je rekel Piki.

»Kaj bova pa zdaj?« je rekel učitelj. »Kako pa naj zdaj šahirava?«

Piki je rekel: »Prosi očka, naj ti kupi nov šah.«

In potem sta oba prišla k meni.

Medvedja mamica

Nekega večera, ko sta ležala v postelji in si kakor ponavadi pripovedovala zgodbe, je učitelj vprašal Pikija: »Ali veš kako si prišel na svet?«

»Vem,« je odgovoril Piki. »Naredila me je medvedja mamica.«

»Ne reče se 'naredila' ampak 'rodila', če kaj vem,« je rekel učitelj.

»Že mogoče,« je odgovoril Piki, »ampak mene je zagotovo naredila. Pa ne samo mene. Tudi vse druge medvedke.«

»Medvedja mamica, praviš?« se je čudil učitelj. »Prvič slišim. Povej mi kaj o njej.«

»Medvedja mamica je šivilja, ki šiva medvedke,« je rekel Piki. »Vsak dan naredi enega in jih dela cel mesec, tako da sedi na koncu meseca na polici trideset medvedkov. Saj ima mesec trideset dni, kajne?«

»Ne vsak,« je rekel učitelj.

»Sicer pa ni važno,« je rekel Piki. »Ko sem bil jaz na vrsti, nas je bilo pač trideset. Je že bil tak mesec. Prav dobro vem, da nas je bilo trideset, ker je mene naredila prvega in sem imel čas šteti. Imela je krojne pole za velike in srednje in majhne medvedke. Zame je izbrala posebno lep kraj. Razen tega mi je prišla rjav in bel pliš. Takega kožuha nima vsak medvedek. Po večini so rumeni, kot da bi bili levi in ne medvedi. Si že kdaj videl rjavega leva?«

»Ne,« je rekel učitelj. »Tisti v živalskem vrtu je rumen.«

»No, vidiš,« je nadaljeval Piki. »Sicer pa me levi ne zanimajo. Govoriva o medvedji mamici. Mene je naphala z vato. Zato sem tako mehki. Samo Nekaj nas je bilo takih. Drugi so bili nabasani z morsko travo ali žagovino. Sedel sem na polici in jo opazoval. Kako je samo znala sukati škarje, ko je rezala blago za podlogo in kožušček. Švrk, švrk, švrk – telo, švrk, švrk – roke, švrk, švrk – noge, pa še švrc. Švrc – ušesa in kožuh je bil pripravljen. Potem je v podlogo nabasala vato ali morsko travo, prišla nanjo kožuh, pripela k telesu noge, roke in glavo, na glavo pa še smrček, ušesa in oči. Ta ali oni medvedek je dobil tudi pentljo okrog vratu. Ko je bil sešit, si ga je medvedja mamica še enkrat skrbno ogledala, ga pokrtačila in postavila na polico. Imela nas je rada in se je z nami pogovarjala. Jaz sem bil dolgo pri njej, nekateri medvedki pa samo po dan ali dva.«

»Kako pa to?« je vprašal učitelj. »Ali so ušli?«

»Sem ti jaz že kdaj ušel?« je užaljeno vprašal Piki.

»Nisi,« je rekel učitelj.

»Tudi medvedji mamici ni nobeden ušel,« je nadaljeval Piki. »Ampak, ko se nas je nabralo trideset, je prišel možakar z velikim usnjenim kovčkom in medvedja mamica nas je dala njemu. Zložil nas je v kovček in odnesel v trgovino. Tam so nam dali okrog vratu listke in na listkih je pisalo, koliko stanemo. Potem smo sedeli v izložbi, nekateri pa na policah. Jaz sem sedel v izložbi in ko je prišel mimo tvoj očka, sem mu pomežiknil, pa je stopil v trgovino in me kupil. Tako sem prišel k tebi.«

»Dobro, da si mu pomežiknil,« je rekel učitelj in pobožal Pikija. Potem sta zaspala in sanjala o medvedji mamici, ki je naredila že toliko medvedkov, da bi jih lahko zložili v stolpnico.

Piki piše pismo

Učitelj rad piše pisma. Pošilja jih babici in dedku, tetam in stricem in včasih, kadar me ni doma, tudi meni.

»Komu naj pa jaz pišem?« je nekega dne rekel Piki, ko je videl, da učitelj spet piše pismo. Učitelj se je malo zamislil, potem je skomignil z rameni: »Piši kakšnemu Žužuju.«

Piki je vneto pokimal, sedel za mizo in pri priči začel pisati z velikimi tiskanimi črkami:

»Dragi Žužu številka 2,

napisal ti bom pismo. Jaz sem Žužu številka 1. Gotovo se me še spomniš, saj sva na polici pri medvedji mamici sedela drug ob drugem. Zdaj se imenujem Piki in stanujem pri učitelju v Ljubljani. Če ne veš, kje je Ljubljana, poglej na zemljevid malo na desno in malo navzdol od Pariza. Tukaj hodim v medvedjo šolo in imam mnogo medvedjih prijateljev. Kako je kaj z medvedi v Parizu? Piši mi.

Lepo te pozdravlja

Piki Jakob«

Na drugi list je narisal veliko štirinadstropno hišo. Pred hišo so stali avtomobili, po nebu pa so plavali oblaki. Pismo in sliko je vtaknil v ovojnico, in ko je napisal naslov in prilepil znamko, je učitelj odnesel pošiljko na pošto.

Piki je nato pisal še medvedu Tediju v Holandijo, medvedu Marmeladovu v Rusijo, medvedu Berensonu na Švedsko, medvedu Medolizisu v Grčijo in medvedu Mečkoviču v Beograd. Na odgovore mu ni bilo treba dolgo čakati, prvo pa je prišlo Žužujevo pismo. Žužu je pisal:

»Dragi moj Piki,

z medvedi v Parizu je vse v redu. Jedo med, hodijo v šolo in se vozijo z metrojem. Tudi jaz se rad vozim z metrojem. Če še ne veš, se tako imenuje podzemna železnica. Moj učitelj je poiskal Ljubljano na zemljevidu. Rekel je, da je blizu morja. Da ne padeš noter, če ne znaš plavati. Jaz bi zadnjič skoraj utonil v kopalnici. Ampak nisem.

Lepo te pozdravlja tvoj stari

Žužu.«

Ko je prišlo Žužujevo pismo, poštar še ni vedel, da stanuje v našem bloku tudi Piki. Zato je tisti dan pozvonil v našem stopnišču kar pri devetih vratih. Povsod je vprašal: »Prosim, ali stanuje tukaj tovariš Piki Jakob?«

Osemkrat so mu odkimali in rekli: »Ne, tukaj ni nobenega Pikija Jakoba. Poglejte drugje.«

Tako je slednjič prišel v najvišje nadstropje in si oddahnil, ko je za našimi vrati vendarle odkril pravega naslovnika.

Piki je bil pisma vesel, zasmilil pa se mu je tisti pismonoša, ki ga je moral tako zelo iskati. Zato je predlagal učitelju, da bi napisal na poštno skrinjico tudi njegovo ime. In tako zdaj piše tam: Tukaj oddajte pošto tudi za Pikija Jakoba, podnajemnika pri učitelju. Seveda pa moram povedati, da sta učitelj in Piki napisala podnajemnik le zato, da se bolj imenitno sliši. V resnici je Piki član naše družine in mu za stanovanje ni treba čisto nič plačati.

Pri zobozdravniku

Pikija je bolel zob in zato smo sklenili, da pojdemo k zobozdravniku. Resda je bolel zob tudi učitelja in tudi mene je cukalo po čeljustih, vendar je bil Piki največji revež. Vso noč se je premetaval po postelji in nič ni pomagalo, da smo mu dajali tople in mrzle obkladke. Zjutraj ga je začelo trgati po ušesih in zato smo ga obvezali z ruto. Končiča rute sta bingljala z glave kot velika uhlja, kot da Piki ne bi bil medved, ampak zajec. Potem smo se odpravili.

Po poti je učitelj razlagal, kako se je treba vesti pri zobozdravniku.

»Zobozdravnik je tvoj prijatelj,« je rekel Pikiju.

»Seveda,« je potrdil Piki.

»Če te bo malo bolelo,« je nadaljeval učitelj, »nikar tako ne tuli, da bo pobegnilo pol čakalnice.«

»Se-seveda,« je zajeceljal Piki.

»Pri zobozdravniku vsak pravi medved stisne zobe in malo potrpi,« je končal učitelj.

»Se-se-seveda,« je prikimal Piki.

Ko smo vstopili v čakalnico, je bilo tam že nekaj otrok, medveda pa prav nobenega. Otroci so začudeno gledali obvezanega Pikija, dokler ni učitelj enega vprašal, ali misli, da medveda ne morejo boleti zobje. To je zaleglo in potem ni nihče več buljil v Pikija, ki je čisto tiho sedel na stolu zraven učitelja. Bolniška sestra je pobrala zdravstvene knjižice. Ko je prišla do Pikija, ga je pobožala in Piki se je hvaležno nasmehnil.

Čakali smo pol ure. Potem je sestra skoz vrata zaklicala: »Piki Jakob!« Odšli smo v ordinacijo.

Zdravnik je prijazno pozdravil in vprašal: »Kaj pa je s tabo, Piki?«

»Zo-zo-zob me boli,« je zajeceljal Piki.

»Bomo že pokazali temu nesramnežu,« je rekel zdravnik.

Piki je sedel na stol in odprl gobček. Zdravnik je s kovinsko paličico trkal po zobeh in spraševal:

»Ali je ta? Ali je ta?«

Piki je odgovarjal nekje iz trebuha: »Nhe, nhe.«

Potem sta naletela na pravega, ko je zdravnik potrkal po njem, je Piki javknil: »Auvh.«

»Tukaj je torej nepridiprav,« je rekel zdravnik in potipal še s prstom, da bi videl, če se že maje. Pikiju se je zdelo, da vidi vse zvezde in v hipu je zaprl gobec.

Zdaj je zdravnik zavpil »au« in izvlekel boleči prst. »Piki,« je rekel strogo, »sva se tako zmenila? Jaz ti hočem pomagati, ti me pa grizeš. Ali je to pošteno?«

Piki je odkimal. Potem je junaško odprl gobec, pošteno zamižal in preden bi naštel do tri, je bil zob zunaj. Za Pikijem je bil na vrsti učitelj. Njegov zob je bil manj načet kakor Pikijev, zato ga je zobozdravnik samo plombiral. Učitelj se je malo spotil, vendar ni niti enkrat zastokal in tudi ni ugriznil zobozdravnika. Na koncu je hotel zdravnik pregledati še mene, a me v tistem hipu zobje niso niti najmanj boleli in zato sem rekel, da bom prišel raje drugič.

Potem smo zadovoljni odšli. Ko smo nekaj časa molče korakali, je rekel učitelj: »Piki, zakaj si ugrizni zobozdravnika?«

»Saj si mi rekel, da naj stisnem zobe,« je odgovoril Piki.

Spogledali smo se in se zasmejali. Učitelj pa se je obrnil k meni in rekel: »Glej, da ga drugič ne ugrizneš še ti.«

Športni dan

V medvedji šoli so imeli športni dan. Najprej je bila na vrsti vožnja z žičnico. Učitelj je napeljal vrv od kljuke na vratih do kljuke na oknu. Iz matadorjevih kock je sestavil kabino, ki je drsela po vrvi na velikem kolesu čisto kakor pri pravi žičnici. Kabina je bila majhna in zato se je moral peljati vsak medved posebej, pa še tako so cepali dol kot zrele hruške. Seveda se ni nobenemu nič zgodilo. Samo Timika si je priščipnila uho in Josip Jupiter si je razparal levo hlačnico. Ampak kaj takega se zgodi na vsake poštenem športnem dnevu.

Potem je učitelj naznanil, da bodo imeli spomladanski kros ali tek čez drn in strn. »Zmagovalec bo dobil zlato medaljo in veliko hruško,« je rekel.

»Kot na olimpiadi,« je vzdihnila Timika.

»Na olimpiadi ne delijo hrušk,« je rekel Piki in se zarežal.

Timika ga je grdo pogledala in malo je manjkalo, pa bi mu pokazala jezik.

Medtem je učitelj pripravil progo. Start in cilj sta bila na zeleni livadi ali po domače v kuhinji. Medvedje so se postavili v vrsto in ko je učitelj zaklical »zdaj«, so se pognali v tek. Najprej so tekli skoz brezov gaj ali po domače skoz dnevno sobo, in ker so se v gneči suvali, so podrli nekaj dreves, ki jih je učitelj postavil ob progi, med njimi košati hrast ali po domače fikus, ki je pri tem izgubil dva lista. Čez pusto planjavo ali po domače hodnik so pritekli brez nezgode. Zato pa so imeli hude težave v močvirnih predelih ali po domače v kopalnici. Lovili so ravnotežje po ozkih brveh in Filip je padel v ribnik ali po domače banjo in je prenehal s tekmovanjem. Drugi so se pognali, kar so jih nesle pete, naprej proti južnemu gričevju ali po domače spalnici. Tukaj jih je čakal precej hud vzpon na stari grad ali po domače omaro in dolgo je trajalo, preden je Piki kot prvi prilezel na vrh. Ko je tekel po grebenu skozi temno goščavo ali po domače skoz razmetane učiteljeve igrače, je v goščavi nekaj zašumelo in se spustilo po drugem pobočju navzdol. Medtem je tudi Piki pretekel greben in se v skoku pognal na mehki travnik ali po domače na posteljo. A še preden se je dobro ujel, se je mehki travnik premaknil in s Pikijem vred oddrvel, da se je kar kadilo za njima. Piki se ga je krčevito oklenil in kmalu spoznal, da to ni leteči travnik, ampak hudi tiger ali po domače naš maček. Medvedji športniki so ga vrgli iz prijetnega dremeža in zelo se je prestrašil, ko je začutil, da ga je na lepem nekdo zajahal. Zato je s Pikijem na hrbtu predrvel vse sobe, vendar ni nikjer našel odprtega okna, ker je učitelj okna pred tekmovanjem iz previdnosti zaprl. Zato se je pognal proti kuhinji. Ko je tam zagledal učitelja, je zavrl z vsemi štirimi zavorami ali po domače nogami in Piki je v velikem loku priletel z njegovega hrpta naravnost na cilj. Precej časa je poteklo, preden so za njima upehani pritekli tudi drugi medvedje.

Ko je Piki stopil na zmagovalni oder in prejel iz učiteljevih rok zlato medaljo in velikansko hruško, so tekmovalci zaploskali, vendar so nekateri godrnjali, da ta zmaga ni čisto po pravilih. Učitelj pa je reke, da je vse v redu, ker Piki ni jezdil tigra nalašč, ampak po sili. Potem je Piki razrezal hruško in jo pravično razdelil. Zdaj so bili vsi zadovoljni. Le jezni tiger si je šel brusit kremplje ob podrti hrast. Od takrat nimamo več fikusa

Piki ima vročino

Bil je vroč poletni dan in medvedje so bili sami doma. Učitelj, njegova mama in sestra ter jaz smo se odpeljali kopat na Soro. Piki je sedel v zaboju za igrače in se potil. Premišljeval je, kaj naj stori, da bi se ohladil. Presedel se je na polico, pa ni nič pomagalo. Tedaj je zagledal Starega Marka, ki je ležal pod klopjo.

Piki je rekel: »Strašno mi je vroče.«

»Mogoče imaš vročino,« je zamomljal Stari Marko.

Piki je zjavkal: »Mogoče res.«

»Ali pa sončarico,« je rekel Stari Marko.

Piki je prestrašeno vzkliknil: »Kaj?«

»Ali celo kolero,« je nadaljeval Stari Marko.

»Solit se pojdi,« se je razjezil Piki, »za norca me imaš, namesto da bi mi pomagal.«

»Bah,« je rekel Stari Marko. »Skuhaj si čaj in pojej tableto. Mene pa pusti pri miru, ker bi rad spal.«

Stari Marko se je obrnil v kot in zadremal, Piki pa si je obrisal potno čelo in počasi splezal s police. Zlezal je v zaboj za igrače in komaj izvlekel majhen štedilnik, lonček za čaj in pokrovko. Ko je čakal, da voda zavre, se je spomnil na tableto. Previdno je splezal do stenske lekarnice in jo odprl. Na poličkah je stalo mnogo škatlic in na vsaki je bil drugačen napis. Piki ni vedel, za katero naj se odloči. Poklical je Starega Marka.

»Kaj že spet hočeš?«

»Katero tableto pa naj vzamem?« je vprašal Piki.

»Aspirin vendar,« je rekel Stari Marko, »to bi že lahko vedel.«

»Saj nisem zdravnik,« je rekel Piki.

»Zakaj pa zdravnik,« je zamomljal Stari Marko. »Če te kaj speče, rečeš 'as'. Če imaš torej vročino, moraš vzeti as-pirin, razumeš?«

»Aha,« je rekel Piki, čeprav ni čisto dobro razumel. Ker pa mu je bilo zelo vroče, je pojedel kar dva aspirina in spil dve skodelici vročega lipovega čaja. Čez pet minut se je začel tako potiti, da je vse teklo od njega, in zdelo se mu je, da bo vsak hip omedlel.

Tedaj se je vrnil učitelj in začudeno vprašal: »Kaj pa je s tabo, Piki?«

»Sla-slabo mi je,« je zajavkal Piki. »Hu-hudo vročino imam.«

»Takoj bomo videli,« je rekel učitelj in prinesel toplomer. Vtaknil ga je medvedku pod pazduho in ko je čez pet minut pogledal na številčnico, se je zasmel »36,5 imaš, Piki, to ni nobena vročina.«

»Pa mi je takooo vroooče,« je zajamral Piki.

»Seveda,« je rekel učitelj. »Danes je bil zelo vroč dan. 30 stopinj v senci.«

»Vidiš,« je rekel Piki.

»Nič 'vidiš',« je odgovoril učitelj. »To sta dve različni vročini. Ena je zunaj, druga pa je znotraj. Če je znotraj, imaš ti vročino, če je zunaj, pa ima vročina tebe. Tako je to.«

»Torej im vročina mene,« je rekel Piki.

Tedaj je učitelj namočil Pikija v kopalno kad, kjer se je tako ohladil, da smo ga morali zvečer greti in sušiti pri peči.

Na počitnice

Šola se je končala. Piki ni imel nobene enke, nobene dvojke, nobene trojke, tudi nobene štirke, ampak čiste petke. Takšnega medveda bi težko našli celo v živalskem vrtu, kaj šele kje drugje. Ampak Piki je Piki, znameniti medved.

Začeli smo se pripravljati za počitnice. Učitelj je sklenil, da bo vzel s seboj tudi Pikija. Lani smo ga pustili doma, pa mu je bilo dolgčas. Ampak lani je bil Piki še predšolski medvedek, takšni pa se radi zgubijo in padejo v morje. Letos je seveda drugače. Letos je že pravi fant in z učiteljem sva mu kupila medvedji kovček, v katerega zdaj spravljata svojo medvedjo prtljaso. Seveda gredo na počitnice tudi drugi medvedje. Niso sicer vsi taki odličnjaki kot Piki, a popravnega izpita nima nobeden. To pa je glavno. Učitelj me je prepričal, da zaradi njih ne bo treba najeti posebnega avtobusa, ampak da bodo čisto zadovoljni s prtljažnikom na strehi našega tisočtristo.

»Pa naj bo,« sem rekel, sam kaj drugega tudi ni preostalo. Ampak učiteljevim zahtevam še zmeraj ni bilo konca. Komaj sem popustil zaradi medvedov, že mi je rekel, da bi morali vzeti s seboj tudi našega mačka. Odločno sem se uprl.

Učitelj me je pogledal: »Si že pozabil, kako je bilo lani?«

»Ne,« sem odgovoril, »dobro vem, da je padel v katran in da smo ga potem teden dni prali v terpentinu. Zaradi mene pa lahko skoči tudi v goreči špirit, če je tako trapast, ampak na morje ne bo šel. Pri priči ga boš odnesel k sosedovim.«

Medtem ko sva midva razpravljala, je Piki polnil svoj kovček. Vanj je zložil perilo, sandale, plavalni obroč, majhno jadnico, balinčke in novo, svetlo zeleno ščetko. Potem si je oblekel mornarsko majico, si nataknil dolge snežno bele hlače in se pokrnil s kapitansko kapo.

»Manjkata ti samo še lesena noga in črn trak čez oko, pa bi bil pravi gusar,« je rekel učitelj.

»Kaj pa pipa?« sem rekel.

»Pametni gusarji ne kadijo,« je rekel učitelj s poudarkom, »ker vejo, da je tobak škodljiv.«

»Res je,« sem zamomljal in potlačil cigarete globoko v žep.

Naslednje jutro smo sedli v avto in se odpeljali. Če štejem tudi medvede, nas je bilo kar precej, vendar se nismo stiskali. Kapitan Piki je sedel na sprednjem sedežu pri učiteljevi mami in po vojaško pozdravljajal nasproti vozeče avtomobile. Vozniki so mu odzdravljali in neka opica mu je celo vrgla poljubček.

Pripeljali smo se na morje. Piki je bil zelo zadovoljen. Z učiteljem sta lovila ribe. Resda nista nobene ujela, ampak to ni važno. To še pride. Veselili smo se sonca, slane vode in sladoleda ter napisali kup razglednic. Eno, dragi bralci, smo poslali tudi vam. Ko jo boste prejeli, boste videli, da se je v desni spodnji kot razločno podpisal

VAŠ PIKI.

Piki v vozniški šoli

Vožnja na morje je bila Pikiju zelo všeč. Seveda so ga med potjo močno zanimale tudi moje šoferske umetnije. Zato se nisem preveč začudil, ko je po počitnicah rekel učitelju, da bi se rad naučil voziti in da bi rad postal šofer medvedjega avtobusa. Učitelj ni imel nič proti, pripomnil je le, da bo treba najti dobrega inštruktorja. Po krajšem premisleku je ugotovil, da za zdaj pri hiši ni boljšega od mene, in tako sem na lepem postal medvedji vozniški učitelj.

Piki se je vpisal v tečaj in ker je bil edini učenec, je hitro napredoval. Najprej sva se učila prometne znake. Piki jih je risal v velik zvezek, ki ga je ponoči polagal pod blazino. Rekel je, da tako o njih tudi sanja in si jih laže zapomni. Tudi druga pravila mu niso delala preglavic. Ko je pri predsednici Rdečega križa, učiteljevi starejši sestri, z odliko opravil še tečaj prve pomoči, sva začela z vožnjami.

Učitelj nama je posodil enega izmed svojih slabše ohranjenih avtomobilčkov. Piki je momljal, da je to »stara škatla«. Učitelj mu je prijazno razložil, da so se v starih škatlah izučili najboljši šoferji. Za zgled je postavil mene. Piki je skomignil z rameni in odpeljala sva se na avtodrom sredi kuhinje.

Prva ura je bila precej naporna. Kar naprej sva se zadevala ob mizo in stole. Vendar se je Piki kmalu naučil speljevanja in ustavljanja in že čez nekaj dni je spretno menjaval prestave ter

dodajal in odvezemal plin. Zdaj sva se lahko podala na prometne ulice in prevozila sva vse po vrsti od štiripasovnice na hodniku do enosmernih v učiteljevem kabinetu.

Nekega dne sva se peljala skozi veliki predor pod posteljami in Piki je prižgal zasenčene luči. Na drugi strani predora so se tedaj prikazali žarometi velikega tovornjaka. Imel je prižgane dolge luči, ki so naju zelo slepile.

»Pobliskaj mu,« sem rekel Pikiju.

Piki je pobliskal, ampak tovornjak ni skrajšal luči. Piki se je razjezil. »Čakaj, falot,« je zapihal. »bom tudi jaz prižgal dolge.«

Komaj sem ga prepričal, da se na cesti ne sme ravnati po pravilu »zob za zob«. Medtem sva se počasi približevala tovornjaku. Kmalu sva ugotovila, da se sploh ne premika.

»Mogoče ima okvaro,« sem rekel.

Piki se je nagnil naprej in se zagledal proti tovornjaku. Potem je rekel: »Nima okvare.«

»Kar tako na daleč pa tega ne moreš vedeti,« sem ugovarjal.

»Nima okvar,« je ponovil Piki, »ker to sploh ni tovornjak.«

»Kaj pa je potem?« sem rekel in si popravil očala.

»Naš maček,« je rekel Piki. »Oči se mu svetijo. Ampak jaz bom zdaj zatrobil, pa čeprav ni po pravilih.«

Bila sva že čisto blizu »tovornjaka« in Piki je pošteno zatrobil. Maček je poskočil, kot da bi šinila vanj električna, in jo ucvril s četrto brzino.

Tako so tekle vozniške ure in čez mesec dni je bil Piki že tako izurjen, da se je lahko prijavil k izpitu. Predsednik izpitne komisije je bil učitelj. Mrko je sedel na zadnjem sedežu in zapisoval kazenske točke. Pikiju je avto štirikrat ugasnil ali, kakor pravijo šoferji »crknil«, vendar ga je zmeraj spet uspešno pognal. Prvič je slabo parkiral in dvakrat je pozabil pogledati v vzvratno ogledalo. Tudi pri ritenski vožnji je bilo nekaj težav. Na koncu je predsednik seštel kazenske točke. Od 400 dovoljenih jih je Piki nabral sam 190. Komisija, v kateri sta bili še učiteljeva mama in sestra, je razglasila, da je Piki Jakob uspešno opravil izpit. Piki je dobil vozniško dovoljenje. V njem je bilo zapisano, da sme upravljati vsa motorna vozila, namenjena za prevoz medvedov. Vsi smo mu prisrčno čestitali, Piki pa nas je pogostil s steklenico ribezovega soka.

Piki voznik avtobusa

Učitelj je kupil lep rdeč avtobus in Piki je vsako jutro odpeljal medvede v šolo. Za sprevodnika si je izbral Josipa Jupitra, ki je bil na svojo novo službo zelo ponosen. Po našem stanovanju je tako vsako jutro in vsak poldan trobil medvedji avtobus, v katerem je za volanom sedel Piki, vozne listke pa je prodajal in luknjal Josip Jupiter.

Nič posebnega se ne bi zgodilo, če Piki in njegov sprevodnik ne bi ugotovila, da progi MEDVEDJI DOM–MEDVEDJA ŠOLA pravzaprav nekaj manjka, da bi bila prava avtobusna proga.

»Vsi vstopajo na začetku,« je rekel Josip Jupiter, »izstopajo pa na koncu. Ni to malo preveč enolično?«

»Prav imaš,« je rekel Piki. »Uvedla boa postajališča.«

Že naslednji dan so tri nove table označevale postajališča STARI GOJZAR, PODPEČ in MAČJA SKLEDA. Avtobus je odslej ustavil štirikrat, kar se je zdelo vozniku in sprevodniku imenitno. Potniki pa niso pokazali zanimanja in so še zmeraj vstopali na začetni, izstopali pa na končni postaji.

»Postajališča imava,« je tožil Piki, »potnikov pa ni.«

»Tudi potniki bodo,« je rekel Josip Jupiter. »Samo potrpi.«

Naslednje jutro so šolarji spet vstopili pri MEDVEDJEM DOMU in izstopili pri MEDVEDJI ŠOLI. Kazalo je, da tudi nazaj grede ne bo drugače. Toda, ko je Piki opoldne ustavil pri STAREM GOJZARJU, je sprevodnik rekel Benjaminu: »Izstopi.«

»Zakaj?« je rekel Benjamin. »Jaz se peljem vendar do konca.«

»Ti se ne pelješ do konca,« je rekel Josip Jupiter. »Tukaj je postaja in na postajah morajo potniki vstopati in izstopati. Zato boš zdaj izstopil.«

»Ne bom,« je vztrajal Benjamin.

»Pa boš,« je zavpil Josip Jupiter, pograbil Benjaminu za ovratnik in ga vrgel skozi vrata. Medvedje so začeli godrnjati, vendar je sprevodnik, še preden so se prav ovedeli, na postaji PODPEČ zabrisal iz avtobusa Marka Prvega in Marka Drugega. Ko sta se pobrala, sta strašno žugala in Marko Prvi je vrgel celo kamen za avtobusom, vendar ga ni zadel, ker je Piki oddrvel z največjo brzino. Sprevodnik jima je mahal skozi zadnje okno in vpil, da peš hoja koristi zdravju. Potem se je obrnil k potnikom in naznanil: »Naslednja postaja pri MAČJI SKLEDI. Pripravite se za izstop!«

»Kar ti se pripravi!« je rekel Filip.

»Jaz sem sprevodnik,« je rekel Josip Jupiter.

»Tu imaš sprevodnika,« je rekel Filip in počil Josipa Jupitra za uho. Začelo se je prerivanje, suvanje in slednjič vesplošni pretep. Zvezki, čepice in dežniki so frčali po avtobusu, da je kar žvižgalo. Piki je vozil s polno paro. Ko je pridrvel izza ovinka, je pri postajališču MAČJA SKLEDA zagledal veliko naravno oviro, ki je pravkar lokala mleko. Piki je zavrl, vendar se trčenju ni mogel izogniti. Zapeljal je čez mačji rep. Njegov lastnik je divje poskočil in prevrnil avtobus. Iz njega so se začeli pobirati medvedje in ko se je prikazal sprevodnik, so spet planili po njem. Piki ni zapustil tovariša v sili in se je pogumno pognal v bojni metež. Tolkli so se s torbicami in dežniki ter niso prizanašali ne sebi ne avtobusu. K sreči se je na prizorišču bitke pravočasno prikazal višji policijski inšpektor v podobi učitelja. Polovil je pretepače in jih odpeljal na postajo milic. Tam jih je pošteno izprašal, potem pa krivcem naložil hude, a pravične kazni. Sprevodnik je moral za tri dni v medvedji zapor, Piki pa dva meseca ne bo smel voziti avtobusa. Medvedje morajo povrniti tudi škodo. Zdaj zbirajo prostovoljne prispevke za popravilo avtobusa, Včeraj sta me obiskala Piki in sprevodnik. Dal sem jima deset dinarjev. Piki mi je obljubil, da bom imel pri njem zmeraj prosto vozovnico, sprevodnik pa, da me ne bo nikoli vrgel iz avtobusa.

Hiša strahov

Trdi dni pred novim letom je učitelj odprl novoletni sejem. Medvedje prejšnji večer od veselja sploh niso mogli zaspati, Boksali in ščipali so se pod odejo, tako da sta Floki in Benjamin celo padla iz postelje. Učitelj je bil na dan otvoritve zelo zaposlen, medvedje pa so se lišpali in krtačili, kot da bi šli na gostijo. Mnogi so si kupili kariraste čepice, Timika pa je dišala, kot bi padla v steklenico s parfumom.

Ob treh se je prireditvev končno začela. Lepo okrašeni prostore v dnevni sobi je bil razdeljen na sejmišče in zabavišče. Na prvem so stale bogato obložene stojnice, na drugem pa vrtljaki, gugalnice, majhne železnice in najrazličnejši paviljoni. Povsod so igrali zvočniki, zvečer pa so se prižgale pisane žarnice in lampijoni. Napajala jih je elektrika iz učiteljeve baterijske elektrarne.

Med prvimi sta prišla na sejem Piki in Jupiter. Ogledala sta si stojnice in pojdela vsak eno hrenovko. Potem sta šla na strelišče. Metala sta krogle in obroče ter streljala v tarčo. Dvakrat sta zadela v črno in dobila za nagrado dve čokoladi. Od tam sta šla v paviljon z ogledali, kjer sta se od srca nasmejala. Skoz prvo ogledalo sta se valila kot sodčka, v drugem sta shujšala kot zobotrebca, v tretjem sta imela glavi kot hruški, v četrtem pa čeljusti kot ljudožerca. Potem sta si šla ogledat železnico. Tekla je skoz predore pod mizo, mimo lepega ribnika, po katerem so plavale ladjice, ter se naposled zgubila v paviljonu s skrivnostnim napisom HIŠA STRAHOV.

»Si greva ogledat strahove?« je vprašal Piki.

»Pa dajva,« je rekel Jupiter.

Sedla sta v majhen vlakec in se po krajši vožnji ob ribniku zapeljala v mračen predor. V trdi temi se je čulo samo bobnenje koles. Na lepem pa se je strašno zabliskalo in zagrmelo, vlak se

je stresel, kot da bo vsak hip iztiril, čez hip pa je spet bila popolna tema. Grmenje in bliskanje se je ponovilo še dvakrat, potem pa je vlak zavozil skozi vrata z žarečim napisom DVORANA SMRTI. V temi sta Piki in Jupiter začutila, da ju je nekaj mehko pobožalo po obrazu, v naslednjem trenutku pa sta bila že na prostem.

»Smrt me je povohala,« se je ponorčeval Josip Jupiter.

»Mene tudi,« se je zarežal Piki. »Prav poščegetala me je pod nosom. Najraje bi jo zagrabil za rep.«

»Ne vem zagotovo,« je rekel Piki, »a lahko se prepričava.«

Zarežala sta se in se drugič podala v nevarni predor.

»Ko te poboža,« je rekel Piki, »zgrabi z vso močjo.«

»Zanesi se name,« je zamrmral Jupiter.

Spet sta se peljala skozi grmenje in bliskanje in napeto čakala na pravi trenutek. V Dvorani smrti sta potem zagrabila. V tem hipu se je Hiša strahov prislužila svoje ime. Smrt je strašno zarjula, se iztrgala Pikiju in Jupitru iz rok ter se skozi streho pognala iz hiše. Žal je v temi slabo preračunala smer in padla naravnost v stari lavor, ki ga je učitelj spremenil v ribnik. Nastala je strašna povodenj, smrt pa je iz lavorja v podobi mokrega mačka jadrno švignila na balkon.

Piki in Josip Jupiter sta se imenitno zabavala. Vsakemu, ki ju je hotel poslušati, sta pripovedovala, da sta držala smrt že za rep in je le malo manjkalo, pa bi jo stlačila v vrečo. Zatrjevala sta, da tako sijajnega novoletnega sejma še ni bilo. Manj navdušenja pa je kazal učitelj. Bil je strašno jezen na smrt, ki je padla v ribnik, zaradi česar je moral tri ure drgniti parket v dnevni sobi.

Spominske knjige

Na lepem so vsi medvedje imeli spominske knjige. Pri pouku je kar naprej nekaj šumelo in krožilo pod klopmi. Ko je učitelj pri računstvu vprašal Benjamina: »Koliko je ena in ena?« je ta odgovoril: »Ena in ena je dve - nikar ne pozabi na me!«

»Ne bom,« je rekel učitelj in mu zapisal velik minus v vedenju. Potem je nabral po razredu osem spominskih knjig in jih zadržal za nedoločen čas.

Medtem ko so poparjeni otroci prepisovali s table stavek »Med poukom mora biti spominska knjiga v torbi«, je učitelj sedel za mizo in listal po zaplenjenem blagu. Najprej mu je prišla pod roke Flokijeva knjiga. V njej je bil en sam zapis. Poleg lepo pobarvanega medveda so stale vrstice:

Lep in mlad je na tej sliki
tvoj prijatelj medved Piki
tudi ko bo grd in star,
ne pozabi ga nikdar.

Učitelju so bili verzi všeč, dvakrat jih je prebral in malo je manjkalo, pa bi Pikija pohvalil. Vendar se je še pravi čas spomnil, da je učence kaznoval, in tako je z resnim obrazom segel po drugi spominski knjigi. Bila je vezana v rdeče usnje in na platnicah je pisalo Timika. Knjiga je bila skoraj polna, nekateri medvedje so se vpisali celo po večkrat. Na začetku je bila okorno narisana ladjica, zraven pa verzi:

Nisem pesnik ne risar,
kaj ti naj poklonim v dar?
Za spomin narišem barko
se podpišem
stari Marko.

Učitelj je požrl slino in listal naprej. Knjiga je bila polna nageljnov, vrtnic in pravljicnih hišic. Pod eno izmed njih je pisalo:

Tukaj hišica stoji,
v hiši deklica živi,
ko na okno se nasloni,
se ji Benjamin prikloni.

na naslednji strani je bila v tiskanih črkah ovekovečena modrost Marka Prvega:

Timika, mladost je vsaka
kakor mehka, gosta dlaka,
a medvedu kakor muli
kožuh kmalu se oguli.

»Kaj takega,« je pomislil učitelj. Sledilo je nekaj praznih listov, potem pa sta bili čez celo stran narisani dve Timiki, ena objokana in ena nasmejana.

Spodaj je stalo kratko in jedrnato:

Bodi v sreči, bodi v sili -
zmeraj nate misli
    Filip.

Medvedje so že desetič pisali »Med poukom mora biti spominska knjiga v torbi«, učitelj pa je začel prebirati Pikijevo knjižico.

Pod veliko srebrno raketo je našel verze:

Lunibus leti na Luno
Piki je njegov šofer.
Potnike ima na skrbi
zvesti

    Josip Jupiter.

»Upam, da ne bosta tudi tam uvedla postajališč,« je zase rekel učitelj.

Medtem je zazvonilo. Medvedje so pospravili stvari in učitelj je moral prenehati z branjem spominskih knjig. Ozrl se je po razredu in vprašal: »Ste napisali?«

»Smo,« so odgovorili medvedje v zboru. Potem se je vzdignila Timika in rekla: »Tovariš učitelj, lepo prosim, če bi mi kaj napisali v spominsko!«

»Meni tudi, meni tudi,« so se oglasili še drugi medvedje.

»Mir,« je rekel učitelj. »Bom še premislil. Če jih boste imeli med poukom v torbi, potem mogoče.«

»Bomo, bomo,« so zaklicali medvedje.

»Mogoče,« je ponovil učitelj in odšel iz razreda.

Zdaj so te spominske knjige pri meni. Učitelj je rekel, da bi njemu vzelo pisanje preveč časa, jaz pa da bom stresel verze kar iz rokava. Ampak čeprav že ves popoldan tresem rokave, ni iz njih še nič priletelo. Bojim se, da bodo morali učitelj in medvedje še malo počakati.

Gasilska četa

Pozimi sva z učiteljem kurila peči.

»Pri kurjavi moraš biti previden,« sem rekel, »kajti če skoči ogenj iz peči, lahko zgorita parket in pohištvo, nazadnje pa še hiša.«

Učitelj je prikimal in rekel: »Opozoriti bom moral tudi medvede.«

Ko sem tistega dne po kosilu malo zadremal, se je iz kuhinje kar na lepem oglasilo živahno trobentanje. Šel sem pogledat, kaj se dogaja, in učitelj mi je povedal, da so pravkar ustanovili medvedjo gasilsko četo. Povabil me je, naj bom navzoč pri prvi vaji, češ da bo to spodbudno za mlade gasilce.

Ti so na znamenje trobentača Pikija že tekli od vseh strani in se, kot bi trenil, postavili v vrsto. Vsak je imel na glavi čelado, za pasom vrv, ob boku pa gasilsko sekirico. Piki je vrsto poravnal, potem pa s strumnim korakom stopil pred učitelja: »Tovariš poveljnik, medvedja gasilska četa je pripravljena za vajo.«

Poveljnik je vstal in rekel: »Zdravo, tovariši gasilci.«

Medvedje so v zboru odgovorili: »Zdravo, tovariš poveljnik.«

Potem so začeli z vajami. V popolni opremi so morali teči na kratke proge, preskakovati ovire, odvijati in zvijati cevi, postavljati in podirati lestve ter z višine skakati na razpete ponjave. Bili so zelo požrtvovalni in zato sem jih po končani vaji s poveljnikom vred povabil na malinovec. Poslej je trobenta vsak dan po kosilu klicala gasilce »na pomoč«. Četa je kmalu obvlada tudi motorizacij in zvokom trobente so se pridružili zvoki gasilske sirene in cviljenje gum gasilskega avta, ki ga je višji gasilec Piki vozil na »kraj požara«. Poveljnik je rekel, da bi četi zelo koristile »vroče vaje«, to se pravi, gašenje »požara« v peči dnevne sobe, vendar mu tega kot višji gasilski inšpektor nisem mogel dovoliti.

Približala se je pomlad. Nehali smo kuriti peči in nevarnost požarov se je zmanjšala skoraj na ničlo. A poveljnik je menil, da je treba znanje preizkusiti, in tako je četa v kopalnici priredila gasilski miting pod nazivom POŽAR V NBOTIČNIKU.

Prepričal sem se, da je moštvo odlično izurjeno. Trobent je komaj dobro utihnila, ko je že pridrvel izza ovinka gasilski avto in s presunljivim »goo-rii, goo-rii« odhitel na kraj požara.

Vrstila so se povelja: »Sestavite lestve! Razvijte cevi! Priključite vodo!«

Za nebotačnik je služil veliki vodogrelec v kotu kopalnice. Lestve so se pognale do vrhnjih nadstropij, po njih sta splezala Filip in Benjamin ter začela reševati »ogrožene prebivalce«. Metala sta jih v globino, kjer so jih štirje gasilci spretno lovili v ponjavo,

Medtem je višji gasilec Piki pripravil motorno brizgalno. Na vodovodno pipo je nataknil dolgo cev ter z roba umivalnika usmeril močan curek proti »plamenom«. Žal mu je na mokrih tleh spodrsnil in je padel, vendar pa cevi tudi med padcem ni izpustil iz rok. Po nesreči je curek zadel reševalca Benjamina in Filipa, ki sta iz vrtoglave višine strmoglavila na ponjavo, s katere se je samo trenutek prej pobral Piki. S cevjo, iz katere je še zmeraj bruhala voda, je »pogasil« tudi nekaj na tleh stoječih gasilcev. Zdaj so si vsi otepali mokre kožuhe in nič kaj prijazno gledali Pikija. Ker rokoborba ni bila na sporedu gasilskega mitinga, je poveljnik brž izključil motorno brizgalno ter razglasil, da je požar pogašen in stanovalci rešeni. Gasilci so pospravili svojo opremo, Piki je zatrobental in odpeljali so se domov.

Na kratki slovesnosti pred gasilskim domom je učitelj povedal, da so danes doživeli ognjeni krst in postali pravi gasilci. »Lahko bi se reklo tudi vodeni krst,« je pomislil Piki, vendar zaradi še zmeraj jeznih gasilcev tega ni povedal na glas. Po govoru je poveljnik razdelil gasilske značke, Timika pa je vsakemu pripela na prsi rdeč nagelj. Od takrat se pri nas več ne bojimo požarov.

Piki vrtnar

Učiteljeva mama je sklenila, da bo posadila v lončke nekaj spomladanskih cvetic. Iz semenarne je prinesla vrečice s čebulicami različnih velikosti. Na vsaki vrečici je pisalo, koliko čebulic je v njej, kakšne rože bodo zrasle iz njih in kakšne barve bodo cvetovi. Ker sta se učitelj in Piki za sajenje zelo zanimala, ju je mama povabila v vrtnarski krožek. Učitelj je postal njen pomočnik, Piki pa vrtnarski vajenec. Mama je šla v vrtnarijo po zemljo in nove lončke, učitelj in Piki pa sta odgrnila stare zabojčke in jih na novo zeleno prebarvala. Sklenili so, da bodo čebulice posadili v soboto dopoldne, ko bodo prosti in ne bodo imeli drugih skrbi.

Tisto noč je bilo zadušljivo, tako da učitelj in Piki dolgo nista mogla zaspati. Dvakrat sta šla pit slatino, pa ni nič pomagalo. Ko smo vsi drugi že spali, sta se še zmeraj premetavala po postelji.

»Ne morem in ne morem zaspati,« je vzdihnil učitelj.

»Jaz tudi ne,« je zamomljal Piki in si obrisal potno čelo.

»Ko bi se lahko vsaj za baterijo igrala.«

»Kaj ni pod blazino?«

»Je, ampak je crknila žarnice.«

Utihnili sta in molčala, dokler ni Piki zašepetal: »Kaj ko bi šla saditi rože?«

»Hm,« je zagodel učitelj, »ni slaba misel.«

Malo sta še počakala, potem pa je učitelj položil kazalec na usta in po tihem odgrnil odejo. Smuknila sta iz postelje in se po prstih odplazila v kuhinjo. Tam sta najprej pogrnili mizo s starimi časopisi. Potem sta znosila nanjo zabojčke, lončke, prst in vrečke s čebulicami.

»Debele moraš saditi globlje,« je rekel učitelj.

»Vem,« je pokimal Piki in s taco spretno zajemal zemljo iz vreče. »Mama bo gotovo zelo vesela, ko bo našla vse posajeno.«

»Upam, da bo,« je rekel učitelj.

Tako sta delala dobro uro. Ko so bile čebulice posajene, sta zemljo zalila, potem sta pospravila časopise in skrbno pometla. Malo utrujena, a zadovoljna sta sedla na klop in gledala lepo pobarvane zabožčke in lončke. Nenadoma pa je učitelj vzkliknil: »Ojej, pozabila sva napisati, kam sva kaj posadila.«

»Kaj ni vseeno?« je rekel Piki.

»Ni. Mama bo vprašala, kakšne rože so kje.«

»Še zmeraj lahko napiševa,« je rekel Piki. »Jaz se spomnim, v katerih vrečicah so bile čebulice.«

»To vem tudi jaz,« je rekel učitelj, »a zdaj je važno, v katerem lončku so.«

»Lahko jih spet izkopljeva,« je predlagal Piki.

»Kaj se ti meša,« se je zgrozil učitelj.

»Se bova že česa spomnila,« je rekel Piki pomirjevalno.

Ko je drugo jutro mama stopila v kuhinjo, so jo presenetili zabožčki in lončki z napisanimi tablicami, ki so bile zataknjene v prst. Na njih je pisalo: zvonček, rumeni krokus, rumeni tulipan, rožnata hijacinta in tako naprej.

»Pri hiši imamo palčke,« je rekla mama, ko se je prikazal učitelj iz spalnice, »poglej, vse rože so posadili.«

Učitelj je bil malo v zadregi. »Niso bili palčki,« je priznal, »ampak midva s Pikijem.« Sledil je izčrpen pogovor nočnem in dnevnem vrtnarstvu, o bedenju in spanju in še o marsičem drugem. Zaradi tega pogovora sta se prevneta vrtnarja tisti dan držala bolj mulasto.

Dnevi so tekli in bolj ko se je bližala pomlad, bolj nestrpno smo opazovali zabožčke in lončke, iz katerih so začeli kliti zeleni poganjki. Mene so še posebej zanimali zvončki, toda ko je prišel njihov čas, se niso pokazali v lončku z napisom: zvonček, temveč v zabožčku z napisom: rumeni tulipan. Vprašal sem učitelja, ali se mu ne zdi potrebno, da bi o enkratnem primeru, ko so iz tulipanove čebulice zrasli zvončki, obvestili vrtnarsko društvo. Učitelju se to ni zdelo potrebno ne zdaj ne pozneje, ko so se rožnate hijacinte spreminjale v modre, rumeni krokusi v bele in zvončki v rdeče tulipane. Vrtnarja sta vztrajno zatrjevala, da sta na tablice napisala prav tisto, kar je stalo na vrečkah iz katerih sta jemala čebulice.

»Tu ima vmes svoje kremplje naš maček,« je rekel učitelj.

»Nisem še slišal, da bi se mački ukvarjali z vrtnarstvom,« sem rekel jaz.

»O našem se nič ne ve,« je skrivnostno namignil učitelj. »Morda je čarovnik.«

Nocoj je polna luna. Za vsak primer sem šel sedet na balkon. Lahko se zgodi, da bo mimo prijezdil naš maček na metli.

Cirkus

V nedeljo popoldne je deževalo, in da se ne bi preveč dolgočasili, nas je učitelj povabil v cirkus. Na vežna vrata je obesil velik oglas: Cirkus BEŽIGRAD vabi k predstavi ob 16. uri. Nastopajo vrhovodci, klovni, žonglerji, dresirani tigri in cirkuška godba. Pred nastopom ogled živalskega vrta. Vabljeni!

Ogledal sem si vabilo in opozoril učitelja, naj se nikar ne šali z gledalci. »Če jih misliš povleči za os,« sem rekel, »gledalci ne bodo le žvižgali, ampak bodo tudi metali gnila jajca in paradižnike. Ob takih priložnostih je najljubša tarča direktor. Verjetno si to ti?«

Učitelj je pokimal in rekel: »Nikar ne skrbi, vse bo v redu.«

»Imaš klovne?« sem vprašal.

Učitelj je pokimal.

»Pa tigre?«

Učitelj je spet pokimal.

»Pa žonglerje?«

»Žongler boš ti,« je rekel učitelj.

»Jaz?«

»Seveda, saj na počitnicah zmeraj žongliraš z balinčki.«

»Kot veš, samo s tremi krogli.«

»Za moj cirkus to zadostuje,« je rekel direktor. »Tu imaš krogle. Lahko še pol ure vadiš. Jaz imam še opravke.«

Ob pol štirih si je šlo občinstvo ogledat znamenite in redke živali, kakršnih nima noben cirkus na svetu. Medvedje so imeli vstop prost, ljudje pa smo plačali po en dinar.

Živalski vrt ni bil velik, zato pa zanimiv. V središču je stala kletka z zelenima papagajema, okrog nje pa so pravilno razporejeni sedeli trije tigri in en črn lev. Največji tiger je bil precej podoben našemu mačku, druge tri zveri pa njegovim prijateljem iz hiše in bližnje soseščine. Sedeli so čisto pri miru in napeto opazovali, kaj se dogaja v kletki. Črni lev je nekajkrat stegnil tace, a jo je brž umaknil, ko je začutil trdoto papagajevega kljuna. Ker sem mu po

nerodnosti stopil na rep, je divje zavreščal ter jo ubral iz živalskega vrta, za njim pa še dva njegova prijatelja. Zbežati je hotel tudi naš tiger, vendar ga je direktor pravočasno ujel in spravil na varno. Ogled živalskega vrta je bi s tem končan in občinstvo je odšlo na predstavo.

Na začetku je direktor v vlogi cirkuške godbe odigral na blokflavto Koračnico palčkov, ki je vsem zelo ugajala in jo je moral ponoviti. Nato je nastopil kot vrvohodec in je z odprtim dežnikom dvakrat prehodil stranice pri posteljah, ne da bi padel na tla. Potem so nas zabavali klovni: Debeli Bongo in Suhi Grintež, Mali Makec in Dolgi Jakec, Nemi Lukec in Lapasti Kljukec. Bili so našemljeni v obleke, ki so se mi zdele znane iz naše omare.

Sledila je točka velikega žonglerja Lovikrogle. Pošteno sem se namučil, preden sem svoje tri krogle dvajsetkrat zavrtel, ne da bi mi katera padla na tla. Zato pa mi je potem, ko sem se priklanjal občinstvu, padla ena iz žepa na kurje oko.

Na vrsti je bila zadnja in glavna točka spored: dresura tigrov. Direktor je povedal, da so en lev in dva tigra pobegnili, ampak da to nič ne de, ker preostali tiger zaleže za štiri. Prosil je za popolno tišino, ker je zver zelo živčna in bi lahko pobegnila, gledalcem pa bi tako ušla najboljša točka sporeda.

Občinstvo je zadržalo dih. Na direktorjev znak je Piki splezal na postelje in vzdignil velik obroč. Direktor je zvil iz papirja kroglo, jo dal povohati tigru, potem pa jo vrgel skoz obroč čez obe postelji. Tiger se je v elegantnem skoku pognal skoz obroč, preletel postelji in pristal na drugi strani na tleh. Pograbil je kroglo in jo prinesel direktorju. Po treh ponovitvah so mu gledalci burno zaploskali, umetnik pa se je šel hladit na balkon.

Ko smo zapuščali cirkuški šotor, je godba igrala »Na planincih lušno biti,« gledalci pa so zapeli kitico »Pastirica žgance kuha, notri pade ena muha.« Medtem se je zjasnilo in tako smo z imenitne predstave lahko odšli na sprehod.

Piki padalec

Piki je postal padalec. Seveda ni treba misliti, da mu je spodrsnilo na ledu ali da se je spotaknil na cesti, tudi s kolesa ni padel, še manj pa pri matematiki. Piki je postal član padalskega društva. Nekega večera smo na televiziji gledali film o padalcih. Beli mehurčki, ki so vreli iz letal, se počasi večali ter slednjič kot ogromne napihnjene buče pristali na tleh, so bili Pikiju zelo všeč. Rekel je, da bi padalci tudi pri nas lahko skakali z balkona ali terase in, ker je bil učitelj za to, sta ustanovila padalsko društvo.

Medvedje se za novi šport niso preveč zanimali. Razen Pikija so se prijavili samo še Josip Jupiter, Stari Marko in Filip. Mama jim je iz stare rjuhe sešila padala, učitelj, ki je postal padalski polkovnik, pa je sestavil vadbeni urnik. Prva vaja se je imenovala »pristanek«. Na njej so pripravniki v travi za blokom vadili žabje skoke, počepe in prevale. Čez teden dni so prešli na vajo »polet«. Oblečeni v padalske »telovnike« so na terasi ure in ure bingljali na vrveh za sušenje perila. Na koncu je sledil še preskus vrtoglavice. Polkovnik je bodoče

padalce posadil v centrifugo in jih tako prevrtel, da so prišli ven čisto ploščati. S to vajo se je tečaj končal in za naslednji dan so bili napovedani skoki. Polkovnik me je povabil na prireditev.

Pred odskočiščem na južni strani terase so v vrsti stali Marko, Jupiter, Piki in Filip v popolni padalski opremi. Po kratkem pregledu je dal polkovnik znak za začetek. Prvi se je s police pognal Stari Marko. Odskok je uspel, padalo je hitro ujelo zrak in se lepo razprostrlo. Nenadni sunek vetra pa je padalca zasukal in ga pognal proti bloku in ga odložil med kaktuse na balkonu drugega nadstropja.

»Pozor!« je zaklical poveljnik. »Zaradi bočnega vetra pritegnite vrvi, če ne, bom še vas lovil po balkonih. Naslednji!«

Josip Jupiter se je lahkotno odgnal in brez težav zaplaval v globino. Ko je letel mimo drugega nadstropja, je salutiral Staremu Marku, ki se je pobiral iz kaktusov. Samo za hip je pozabil na veter, a ta se mu je brž maščeval in ga pognal čez ograjo balkona v prvem nadstropju.

Polkovnik je hotel tekmovanje ustaviti, a ga je Piki preprosila, naj poskusi še z njim. Po krajšem premisleku je odskočišče prestavil na konec terase in Piki je dobil dovoljenje za skok. Skočil je strmo, pritegnil vrvi, srečno prijadral mimo balkonov in z lepim prevalom pristal v travi za blokom. Zadnji je skočil Filip. Tudi on se je izognil balkonom, vendar je tik pred pristankom obvisel na grmu forsicije.

»Kaj praviš?« je vprašal učitelj.

»Za prvič odlično,« sem rekel. »Fantje so pogumni, a ne poznajo še vetra.«

»Ja, veter,« je rekel učitelj malce potlačeno. Pomignil je z glavo proti balkonom. »Treba bo iti po Marka in Jupitra. Greš z mano?«

»S tabo?« sem se začudil.

»No, vsaj po Marka,« je silil učitelj.

»Ti ga drugače ne bodo dali?«

Učitelj je skomignil z rameni.

»Naj bo,« sem rekel, »pojdiva.«

Pozvonila sva v drugem nadstropju. Odprla nama je stara gospa.

»Prišla sva po našega medveda,« sem rekel.

»Medveda?« je ponovila gospa, kakor da ni prav slišala.

»Da, medveda. Na vašem balkonu leži.«

»Na našem balkonu?« se je še bolj začudila.

»Da, na balkonu. Skočil je s padalom, pa ga je veter zanesel.«

»Aha,« je pomirljivo rekla gospa, prepričana, da je z mano nekaj narobe, le da ni vedela, ali je sončarica ali kaj hujšega. Za vsak primer pa je le šla na balkon in našla tam Starega Marka. Prismejala se je nazaj in midva sva se lepo zahvalila.

Z drugimi padalci nisva imela težav. V prvem nadstropju nama je odprl deček, ki se je tudi sam ukvarjal s padalstvom, in je torej vedel, za kaj gre. Potem sva za blokom pobrala še Pikija in Filipa. Moštvo se je vrnilo domov brez izgub.

Polkovnik je rekel, da bodo drugi dan spet tekmovali. Opozoril sem ga, da bo tokrat sam pobiral padalce po tujih balkonih. To mu ni bilo všeč in zato je tekmovanje prestavil. Kljub temu smo se zbrali naslednjega dne spet na terasi. Polkovnik je padalce odlikoval z odlikovanji PP. To ne pomeni, da so tudi oni postali padalski polkovniki, temveč, da so dobili častni naslov POGUMNI PADALEC. Ko je hotel polkovnik pripeti značko še meni, sem odločno zatrdil, da ne mislim skočiti s terase ne s padalom, ne brez njega. Polkovnik mi je pojasnil, da pomeni PP prav tako POBIRALEC PADALCEV. Ta naslov sem spreje, nakar smo vsi zadovoljni odšli na PP ali popoldanski počitek.

Praznik

Medvedja šola dolgo ni imela svojega praznika. Učitelj je zbiral predloge in tehtal dneve, vendar je v vsakem našel kakšno napako. Eden je bil preblizu novega leta, drugi preblizu počitnic, tretjega so praznovali že kje drugje. Ko je že skoraj obupal, je prišel k njemu Piki in rekel: »Zdi se mi, da imam dober predlog.«

»Razloži ga, prosim, kratko in jedrnato,« je rekel učitelj.

»Začetek pomladi,« je rekel Piki.

»Ni slabo. Zakaj?«

»Zaradi prebujanja gozdnih medvedov iz zimskega spanja.«

»Dobro. Predlagaš tudi ime?«

»Velika Medvednica.«

»Odlično,« je rekel učitelj. »Piki, ti si nadmedved!«

Predlog je bil sprejet in začele so se priprave za praznovanje. Učitelj je sestavil spored ter določil pevce, igralce, plesalce in recitatorje. Piki je postal vodja moškega pevskega zbora, samih basistov brez posluha. Nekega dne sem poslušal, ko so vadili pesem o dvanajstih razbojnikih. Peli so jo narobe, a tako glasno, kakor da je razbojnikov najmanj štiriindvajset. Dirigent je trkal s paličico po pultu in vpil: »To je krulba, ne petje. Gozdne medvede boste zbudili tri tedne prezgodaj!«

Ko je slednjič napočila Velika Medvednica, je bila ne samo v koledarju, ampak tudi v naravi že prava pomlad. Učenci so šolo okrasili s kitami pomladanskega cvetja in ob napovedani uri skupaj z učiteljem in gosti zasedli prostore v veliki šolski dvorani.

Zavesa se vzdignila in na odru je stal Piki. Prislonil je h gobcu medeninast rog in trikrat zateglo zatrobil. Začula sta se šum in štorkljanje in od vseh strani so začeli hiteti medvedje. Pretegovali so se in zehali, kakor da bi se pravkar zbudili iz zimskega spanja. Bili so člani medvedjega pevskega zbora. Zbrali so se na odru in začeli spored s pesmijo »Kadar medved se zbudi, iz brloga prihiti«, ki jo je za današnjo proslavo zložil medvedji učitelj. Piki je pevce dobro izuril, peli so tiše in bolj pravilno kakor pred tedni. Občinstvo je vneto ploskalo njim in skladatelju. Po kratkem učiteljevem govoru je nastopil Trio Marko s plesom Marko skače. Nekaj medvedov je igralo na tamburice trije Marki (Prvi, Drugi in Stari) pa so plesali s takšnim navdušenjem, da se je oder pod njimi kar upogibal, in je bilo čudno, da deske niso popokale. Na burne zahteve gledalcev so morali točko ponoviti. Sledil je kratek prizor, v katerem je nastopila Timika kot Pomlad in Benjamin kot medved Domberdan. Prizor je bil v verzih in na koncu vsake kitice je Pomlad zaklicala:

»Oj vstani, vstani, Domberdan!« leni Domberdan je odgovarjal:

»Oh, ko sem pa tako zaspan!«

Ker besede niso zalegle, si je Pomlad pomagala s kanglico vode, ki jo je zlila Domberdanu na glavo. Ta prizor se je mladim gledalcem zdel zelo smešen. Nastopilo je še nekaj recitatorjev, za konec pa je še enkrat nastopil medvedji pevski zbor. Zapel je same nove pesmi: »Ko medved zjutraj v šolo gre«, »Medene lonce ližemo«, »Medvedje hrabri smo gasilci« in »Pomlad – medvedji letni čas«. Po končani proslavi je bila pogostitev. Vsak medved je dobil eno minihrenovko in en makismed. Za učitelja in goste pa je poskrbela učiteljeva mama s slavnostnim kosilom, tako dobrim, da bi najraje vsak dan praznovali Veliko Medvednico.

Potovanja

Nekega dne je prišel učitelj k meni in rekel: »Lahko bi šli v Pariz.«

»Kam?« sem vprašal začuden.

»V Pariz,« je ponovil učitelj. »Piki bi rad obiskal Žužuja.«

»Razumem,« sem rekel. »Kako bi pa šli?«

»Ti bi nas peljal z avtom.«

»Ali ni do Pariza preblizu?« sem rekel. »Kaj ko bi šli še kam, ko bomo ravno na poti?«

»Seveda,« je takoj poprijel učitelj. »S Pikijem sva ti hotela predlagati, da bi iz Pariza odpotovali na severni tečaj.«

»Na severni tečaj?«

»Ja, Piki bi rad videl severne medvede.«

»Česa ne poveš? Severne medved?«

»Ja, pa pingvine in mrože in kar je še ram zgoraj.«

»Kako pa misliš priti tja gor?« sem vprašal.

»Ti bi nas peljal z avtom.«

»Na severni tečaj, kaj?«

»Ne čisto do tja. Do Eskimov. Pri njih bi najeli pasjo vprego.«

»Aha,« sem rekel. »Ampak, če Pikija vsaj malo poznam, mu severni medvedi ne bodo zadostovali.«

»Seveda ne,« je vneto pritrdil učitelj.

»Gotovo bi rad videl še leve in tigre in slone in antilope in žirafe in krokodile in kar je še tega tam spodaj.«

»Seveda, to bi bilo imenitno.«

»Mogoče pa tudi zmaje?«

»Ne šali se,« je rekel učitelj. »Jaz govorim resno. Kje so pa zmaji?«

»V pravljici.«

»V pravljici,« je s posmehom rekel učitelj. »Kako pa se pride v pravljico? Bi nas ti peljal z avtom?«

»Mogoče,« sem rekel. »Ampak v pravljico se pride najbolje peš. Kdor preveč hiti, se odpelje mimo.«

»Raje bi šel v Pariz,« je rekel učitelj. »Piki tudi.«

»Tudi Pariz je pravljica,« sem rekel po kratkem molku. »In seveda severni tečaj tudi. In Afrika tudi.«

Učitelj me je pogledal. »Jaz sem mislil zares.«

»Jaz tudi. Kaj nisi rad v pravljici?«

»Ne,« je rekel učitelj. »Raje mi povej, kaj naj rečem Pikiju.«

»Povej mu, da gremo v živalski vrt.«

»Misliš resno?«

»Čisto resno. Danes popoldne.«

»Nas boš peljal?«

»Seveda.«

»nabral bom malo starega kruha.«

»Prav.«

»Veš,« je rekel učitelj čez čas, »pravzaprav Pikiju niti ni toliko do Pariza. Pogovarjala sva se pač.«

»Tudi midva se pogovarjava, ne?«

»Seveda. Živalski vrt pa vseeno drži?«

»Jasno. Če sem rekel, bomo šli.«

In smo šli.

In tako potujem, v resnici in v sanjah, na severni tečaj in pod Rožnik, smejemo se opicam v kletkah in sedimo na saneh, ki jih vlečejo psi skoz polarno pokrajino. Čarovniki smo in učenci, kljukci in mile jere, radovedneži in poredneži.

Da bi še dolgo tako potovali.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](http://wikisource.org)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Ko8zolec
- Neja Korbar
- Ursula Lavrencic
- Janezdrilc

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
  2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
  3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
  4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)